

Sygn. akt **XXVII Ca 2473/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maja Smoderek
-----------------	-------------------

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2019r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. Z., E. D., S. D., E. S., M. B., A. D., W. D., M. S. (1), W. B., D. D., W. S. i M. S. (2)

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 6 kwietnia 2018 r., sygn. akt II C 4310/17

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w Warszawie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w instancji odwoławczej.

SSO Maja Smoderek

Sygn. akt XXVII Ca 2473/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2018 roku, w sprawie o sygnaturze II C 4310/17 Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy umorzył postępowanie w zakresie powództw K. Z. co do kwoty 385,64 euro, E. D. co do kwoty 396,03 euro, S. D. co do kwoty 387,75 euro, E. S. co do kwoty 387,75 euro, M. B. co do kwoty 394,69 euro, A. D. co do kwoty 387,75 euro, W. D., co do kwoty 396,03 euro, M. S. (1) co do kwoty 387,75 euro, W. B. co do kwoty 394,69 euro, D. D. co do kwoty 387,75 euro oraz oddalił w pozostałym zakresie powództwa K. Z., E. D., S. D., E. S., M. B., A. D., W. D., M. S. (1), W. B., D. D.. Ponadto Sąd I instancji oddalił powództwa W. S. i M. S. (2) w całości oraz zasądził od K. Z., E. D., S. D., E. S. M. B., A. D., W. D., M. S. (1), W. B., D. D., W. S. i M. S. (2) na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. po 271,41 zł tytułem kosztów procesu, w tym po 270,00 zł tytułem zastępstwa procesowego, w pozostałym zakresie Sąd pozostawił strony przy poniesionych kosztach.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli powodowie, zaskarżając wyrok w części dotyczącej oddalenia w pozostałym zakresie powództw K. Z., E. D., S. D., E. S., M. B., A. D., W. D., M. S. (1), W. B., D. D., oddalenia powództw W. S. i M. S. (2) oraz zasądzenia od K. Z., E. D., S. D., E. S. M. B., A. D., W. D., M. S. (1), W. B., D. D., W. S. i M. S. (2) na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. po 271,41 zł tytułem kosztów procesu, w tym po 270,00 zł tytułem zastępstwa procesowego a także pozostawienia stron przy poniesionych kosztach w pozostałym zakresie.

Powodowie w apelacji zarzucili zaskarżonemu wyrokowi:

1. Naruszenie prawa materialnego, to jest art. 115 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 778 Kodeksu cywilnego poprzez ich błędne zastosowanie, polegające na nieprawidłowym ustaleniu, iż roczny termin przedawnienia określony art. 778 Kc upływa dnia 18 czerwca 2017 roku, w sytuacji, gdy 18 czerwca 2017 roku był dniem ustawowo wolnym od pracy (niedziela), a co za tym idzie termin na skuteczne przerwianie biegu przedawnienia został wydłużony do dnia 19 czerwca 2017 roku, zgodnie z art. 115 Kc.

2. Naruszenia prawa materialnego, poprzez błędne zastosowanie terminu przedawnienia określonego art. 778 Kodeksu cywilnego dla roszczeń wynikających z nieprawidłowej realizacji umowy o imprezę turystyczną.

3. Naruszenie prawa materialnego, to jest art. 118 Kodeksu cywilnego, poprzez jego niezastosowanie, w zw. z odesłaniem do jego stosowania treścią art. 11 ustawy o usługach turystycznych, w zw. z treścią art. 3 ust. 5 i 6 rozporządzenia (WE) 261/2004- co doprowadziło do błędnego uwzględnienia podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia.

4. Naruszenie prawa procesowego, to jest: art. 233 §. 1 w zw. z art. 328 §. 2 Kpc poprzez dokonanie oceny dowodów, w sposób:

1. wadliwy, tj: z pominięciem faktu, iż rejs będący źródłem sporu został wykonany, w ramach umowy o imprezę turystyczną, nie był zaś indywidualną umową przewozu, co doprowadziło do błędnego ustalenia, iż roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu;

2. błędny, polegający na rozpoznaniu sprawy, w odniesieniu do rejsu (...) relacji K.- R. z dnia 18 czerwca 2016 roku, w sytuacji gdy wszyscy powodowie, za wyjątkiem K. Z. dochodzili roszczeń wynikających z rejsu numer: (...) relacji R.- K. z dnia 18 czerwca 2016 roku;

3. nieprawidłowy, to jest poprzez błędne uznanie, iż którekolwiek powództwo zostało wytoczone 26 czerwca 2017 roku, w sytuacji gdy wszystkie pozwy, połączone do wspólnego rozpoznania zostały złożone 19 czerwca 2017 roku, za pośrednictwem wyznaczonego operatora pocztowego;

5. Naruszenie prawa materialnego, to jest art. 117 § 2. Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy poprzez spieniężenie znacznej części wierzytelności powodów, pozwana zrzekła się zarzutu przedawnienia.

6. Naruszenie prawa procesowego, to jest art. 98 Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na niewłaściwym uznaniu, iż powodowie są stroną przegrywającą postępowanie, w sytuacji gdy spłata zobowiązania przez pozwaną w toku procesu jednoznaczne jest z uznaniem jej za stronę przegrywającą postępowanie.

Wskazując powyższe zarzuty powodowie wnieśli o:

1. zmianę punktu nr II skarżonego wyroku, poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej:

a) K. Z. kwoty 51,57 euro wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości za opóźnienie liczonymi od dnia 29 listopada 2017 roku do dnia zapłaty;

b) E. D., W. D. kwot po: 39,54 euro wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości za opóźnienie liczonymi od dnia 23 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;

c) M. B., W. B. kwot po: 30,24 euro wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości za opóźnienie liczonymi od dnia 23 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;

d) S. D., A. D., D. D., E. S., M. S. (1) kwot po: 33,73 euro wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości za opóźnienie liczonymi od dnia 23 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;

2. zmianę punktu nr III skarżonego wyroku, poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej W. S. oraz M. S. (2) kwot po: 400,00 euro wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości za opóźnienie liczonymi od dnia 19 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;
3. uchylenie pktu IV skarżonego wyroku;
4. zasądzenie na rzecz każdego z powodów kosztów postępowania sądowego przed Sądami I w wysokości 952,20 zł.
5. zasądzenia na rzecz każdego z powodów kosztów postępowania sądowego przed Sądami II, wg norm przepisanych.
6. alternatywnie w kwestii pkt 1-3 powodowie wniesli o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w zakresie w jakim zmierza do uchylenia zaskarżonego przez powodów wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji, ponieważ Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy.

Sąd Okręgowy uznaje za trafny przedstawiony w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego, to jest art. 115 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 778 Kodeksu cywilnego poprzez ich błędne zastosowanie, polegające na nieprawidłowym ustaleniu, iż roczny termin przedawnienia określony art. 778 Kc upływa dnia 18 czerwca 2017 roku, w sytuacji, gdy 18 czerwca 2017 roku był dniem ustawowo wolnym od pracy (niedziela), a co za tym idzie termin na skuteczne przerwanie biegu przedawnienia został wydłużony do dnia 19 czerwca 2017 roku, zgodnie z art. 115 Kc.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że Sąd Rejonowy prawidłowo zakwalifikował umowę zawartą pomiędzy powodami a pozwaną jako umowę o przewóz osób i powołując się na art. 778 Kodeksu cywilnego uznał, iż umowa tego rodzaju przedawnia się z upływem roku od dnia, w którym przewóz został lub miał zostać wykonany. Natomiast błędna była konstatacja Sądu, iż w związku z tym, że opóźniony lot miał miejsce dnia 18 czerwca 2016 roku, a powództwa w tej sprawie wpłynęły w dniach 19 i 26 czerwca 2017 roku, a powodowie nie wykazali żadnych okoliczności powodujących przerwanie biegu przedawnienia, roszczenia należy uznać za przedawnione i na tej podstawie wniesione powództwa oddalić.

Rację ma strona powodowa, iż dzień 18 czerwca 2017 roku przypadła na niedzielę (dzień ustawowo wolny od pracy), natomiast w świetle art. 115 Kodeksu cywilnego „Jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą.” Tym samym stwierdzić trzeba, że błędnie przy rozpoznaniu niniejszej sprawy zastosowano art. 115 poprzez niewłaściwe ustalenie dnia kończącego bieg terminu przedawnienia na 18 czerwca 2017 roku, chociaż w świetle art. 115 Kodeksu cywilnego był on przedłużony i przypadał na dzień następny, tj. na 19 czerwca 2017 roku. Analiza akt sprawy prowadzi ponadto do wniosku, że wszystkie powództwa połączone do wspólnego rozpoznania zostały wniesione dnia 19 czerwca 2017 roku (data stempla pocztowego), a nie jak Sąd twierdził w dniach 19 i 26 czerwca 2017 roku. W związku z tym, iż termin upływał dnia 19 czerwca 2017 roku, a wszystkie powództwa wniesione zostały 19 czerwca 2017 roku, nieprawidłowe jest twierdzenie, iż roszczenia uległy przedawnieniu.

W tym stanie rzeczy oddalenie powództwa jedynie z powodu uwzględnienia zarzutu przedawnienia roszczenia o musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i skierowaniem go do ponownego rozpoznania przed Sądem I instancji, bowiem doszło do nierozpoznania istoty sprawy. Nierozpoznanie istoty sprawy oznacza nierozpoznanie istoty roszczenia będącego podstawą powództwa. W wyroku z dnia 16 czerwca 2011 roku, I UK 15/11, Sąd Najwyższy stwierdził, iż „Nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi zatem wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie.” W wyroku z dnia 12 stycznia 2012 roku, II CSK 274/11 Sąd Najwyższy stwierdził z

kolei, że „Nierozpoznanie istoty sprawy dotyczy niezbadania roszczenia będącego podstawą powództwa, czy zarzutu przedawnienia, potrącenia, np. sąd oddał powództwo z powodu przedawnienia roszczenia, które stanowisko okazało się nietrafne, a nie rozpoznał jego podstaw.”

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji, mając za podstawę treść roszczenia będącego istotą sporu oraz treść stanowiska strony pozwanej, ustali fakty, które uzna za udowodnione, wskaże dowody, na których się oparze, i przyczyny, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz, mając za podstawę stosowne przepisy prawa wyda merytoryczne rozstrzygnięcie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 par. 4 kpc orzekł jak w sentencji, rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego opierając na zasadzie art. 108 par. 2 kpc